

Zralé dámy na smetákové tyči

(Filmařská 4)

Architektonický skvost, vila architekta Grégra ve Filmařské ulici č.4, i její zahrada plná soch byla již sedmým rokem opuštěná. Jako její sousedé jsme se každý den se smutkem dívali, jak vila i sochy obrůstají plevelem. Příjemně nás proto překvapil pohled na tři velmi elegantní starší dámy vystupující z taxíku s kufry a stěhující se do této vily. Budeme mít po letech sousedy? Konečně se někdo začne o zahradu starat?

Pokusili jsme se proto s novými sousedkami seznámit a pozdravili je. Jejich reakce byla více než chladná. Neodpověděly na pozdrav a nestály o kontakt. Mezi sebou mluvily německy. Druhý den jsme něco dělali na zahradě u společného nízkého plůtku a ony elegantní dámy důchodového věku seděly venku, vyhřívaly se na sluníčku a pozorovaly naši činnost. Krásný den a krásná příležitost pro navázání kontaktu. Pozdravili jsme je a usmáli se na ně a jejich reakce byla stejná jako včera. Ignorovaly nás.

O dva dny později z okna podkroví na fasádě obrácené k našemu domu někdo vystrkoval smeták a na něm obinadlem připevněnou tyč od záclon a k jejímu konci dámskými punčochami přimotanou nějakou násadu. Neuvěřitelná kombinace. Koukám na to a marně hádám, co to je za hru. Jde o nějakou sázku? Chtějí dámy změřit výšku okna nad terénem? Ty tři dámy se nakláněly z okna a marně se snažily tím smontovaným nesmyslně dlouhým nástrojem z malého okna podkroví dosáhnout na zem zahrady. Přitom přímo vedle okna, ve kterém se všechny tři mačkaly, je terasa, ze které by se mohly naklonit mnohem pohodlněji. Nedávalo mi jejich chování žádný smysl, tak jsem vyšel na zahradu a přes plůtek se jich zeptal, co to provádějí.

Kupodivu, byly mnohem sdílnější než včera. Anglicky jsem jim řekl, že té jejich němčině rozumím jen málo (Sasko ani Meklenbursko to nebylo, spíše podhůří Alp) a moje němčina je dost slabá. Nabídl jsem tedy angličtinu, francouzštinu a ruštinu. Anglicky nerozuměly a dívaly se tak, že mne s přihlédnutím k jejich věku napadlo, zda jazyky protiněmecké koalice neberou jako provokaci. Z jejich reakce jsem vyrozuměl, že žádný z jazyků našich spojenců pro jednání nepřipadá v úvahu. Jedna z nich nabídla italštinu. Nejspíš ještě pamatovaly, že Italové stáli na jejich straně. Italsky nemluví, ale naštěstí u nás byla na pár dní francouzská kamarádka, která je z Korsiky a umí italsky. A tak Němka cosi vykřikla z okna italsky, naše Korsičanka si to přeložila přes francouzštinu do angličtiny a z té já do finální češtiny. Při odpovědi se pak význam slov postupně zkrusloval v opačném pořadí jazyků. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že ve filmu Muž z Acapulca podobně absurdní scéna nedopadla dobře a marinovenetský agent zemřel dřív, než si všichni ti tlumočníci otázku předali. I tak bude z dalšího vyprávění zřejmé, že se v překladu občas něco muselo ztratit. Ačkoliv jsme najednou komunikovali ze všech sil na obou stranách, náš rozhovor byl plný nepochopení.

Ještě než podám zkrácený přehled naší komunikace, abych děj posunul dále, podělím se o jeden poznatek. Jak ta dáma střídavě mluvila s kolegyněmi německy a z okna na nás volala italsky, pochopil jsem, proč jsou opery v italštině populárnější než v němčině. Ona vykřikovala své italské sólo z okénka v podkroví a já stal na zahradě pod ním, jak v té scéně z Verony. Kdyby byla o padesát-šedesát let mladší, připadal bych si jako Romeo. Nechci se vás nějak dotknout, ale kdo z vás to má?

Dámy nám sdělily, že jsou zamčené, mají dnes odjet na letiště a nemohou se z vily dostat. Já jim radil, ať nelezou oknem z podkroví, ale oknem v přízemí. A ony zase, že jsou zamčené nahoře. Já se ptal, kdo je tam zamkl a kde jsou klíče. A ony, že žádné klíče neexistují. Pořád vystrkovaly ty svázané tyče, jako by po nich chtěly lézt dolů. Těm dámám bylo kolem sedmdesátky a byly elegantně ustrojené. Představa, že by z té výšky podkroví lezly dolů po smetákem nastavené záclonové tyči v lodičkách, úzké sukni a se širokým kloboukem byla úsměvná. Tedy pro mne, zatímco ony v té chvíli byly rozhodnuté to udělat. Tak snad nezapomenou na ty kufry, aby pro ně nemusely šplhat zpátky, napadlo mne trochu zlomyslně.

Řekl jsem jim, že sice nemám tak dlouhý žebřík, ale obejdu sousedy a vypůjčím si nějaký. Když přejdou na tu vedlejší terasu, tak k ní žebřík přistavím. Řekly, že i dveře na terasu jsou zamčené. Zeptal jsem se, zda to není nějaká nepovedená hra. Zda je někdo zamkl a odnesl klíče. Ony znovu na to, že jsou sice zamčené, ale žádné klíče neexistují. Napadlo mne, že bych rozbil okno, do domu vlezl a ty zamčené dveře uvnitř domu vykopl nebo nějak vypáčil. Z toho nápadu byly úplně nadšené a poradily mi, ať jdu dveřmi místo oknem. Geniální. Karta se obrací, teď budou ony radit mně. Nakonec se ještě skamarádíme.

Přelezl jsem nízký plůtek na jejich pozemek a nezamčenými dveřmi ze zahrady vešel do domu. Dům byl zcela prázdný, bez nábytku. Zvláštní pocit, pohybovat se sám ve zcela vyklizeném cizím domě. Prošel jsem domem po schodech až do podkrovní a našel dveře do místnosti orientované k směrem našemu domu. Byl jsem si jistý, že právě za těmito dveřmi jsou ty tři nebohé vězeňkyně. Než dveře vykopnu, vzal jsem za kliku. Dveře se snadno otevřely a já stál před těmi dámami a nechápal, v jaké komedii to hrají. Skrytá kamera? Nebo nějaká past? Obviní mne z vloupání? Na znásilnění to nevypadá, nejspíš bych se ubránil.

Radost těch dam, že mne tam vidí, byla upřímná. Já chvíli stál a koukal na ně s otevřenou pusou a marně čekal na nějaké vysvětlení. Nic nevysvětlovaly, jen děkovaly a byly mnohem vřelejší než včera a předevčírem. Já se radši obrátil na ty dveře, abych zjistil, v čem je problém. Ruku jsem měl ještě stále na klice, tak jsem udělal úkrok, abych dveře mohl chytit z druhé strany a zavřít. Ten pohyb k zavření dveří jsem naštěstí v poslední chvíli zastavil. Chybělo jen málo, abychom tu bláznivou hru hráli znovu od začátku. Tentokrát ve vyšším levelu. Byli bychom v té místnosti zavření čtyři. Tu past připravil zámečnick, který zevnitř pokoje místo kliky namontoval kouli. Každý mohl do místnosti vejít, ale ven již ne. Dokonalá past.

Než přijel taxík, aby dámy odvezl na letiště, zastavily se u nás a obdarovaly nás sušenkami. Vysvětlily nám, že jedna z nich je příbuzná německého majitele vily. Ten je velmi bohatý a žije v Jižní Americe. Vilu v Praze před lety koupil, ale své aktivity v Česku již ukončil. Vilu nepronajímá, protože mu ty peníze za tu starost nestojí. Tak své tetičce nabídl, aby se s kamarádkami při výletu do Prahy do vily podívaly. Dámy ušetřily za hotel a málem v té pasti zůstaly.

Celá zápletka tohoto příběhu mi i po letech připadá jako z nějakého špatného filmu. Původní scénář k hororu režisér nepochopil a natočil podle něj absurdní parodii. Takové scénáře dokáže napsat jen život. A ta krásná stará vila ve Filmařské 4 je stále opuštěná a její podkrovní pokojík i dnes čeká na novou oběť...